

Sygn. akt IV CSK 379/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. M.
przy uczestnictwie K. K. W., S. W.
i W. C.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
K. K. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 grudnia 2013 r., wydane w sprawie o nabycie przez zasiedzenie własności bliżej we wniosku określonej nieruchomości, uczestniczka postępowania K. K. W. zaskarżyła skargą kasacyjną, w której jako przyczynę przyjęcia jej do rozpoznania wskazała występowanie w sprawie „niezmiernie” istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadza się do odpowiedzi na pytanie: „czy nieformalna umowa sprzedaży części nieruchomości gruntowej miejskiej, której przedmiotem jest tak niewielka część tejże nieruchomości, która nie może być wydzielona geodezyjnie z powodu sprzeczności takiego wyodrębnienia z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa – przenosi na kupującego posiadanie samoistne tejże części nieruchomości?” Za przyjęciem skargi do rozpoznania miała także przemawiać jej oczywista zasadność wynikająca z „rażącego pogwałcenia prawa materialnego (w szczególności art. 176 § 1 i § 2, 922 i 931 § 1 k.c. w zw. z art. 366)”. Sąd odwoławczy miał naruszyć wymienione przepisy poprzez stwierdzenie nabycia własności nieruchomości jedynie przez M.C., z pominięciem pozostałych ustawowych spadkobierców jej męża.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, lecz nie wykazała tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Wykazanie jej wymagało przedstawienia określonego zagadnienia prawnego, które miało

w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uczestniczka nie przedstawiła Sądowi Najwyższemu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stawiając w skardze jedynie pytanie stanowiące wyraz jej wątpliwości co do trafności kwestionowanego orzeczenia. Ograniczając się do postawienia tego pytania oraz przytoczenia ogólnych i powszechnie znanych twierdzeń na temat instytucji zasiedzenia, posiadania oraz pojęcia rzeczy, wraz z przedstawieniem własnego w tym zakresie poglądu, skarżąca nie zaprezentowała wymaganej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać na to, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości lub wywołujący rozbieżne oceny, który wymagałby rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Skarżąca nie wskazała przy tym przepisu, na tle którego miałyby powstać tak określone zagadnienie.

Niewykazana pozostała również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedstawiona przez skarżącą argumentacja prawna nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w podstawach skargi przepisów prawa. Zarzucane naruszenia przepisów prawa materialnego, które miały mieć - jak to skarżąca ujęła - rażący charakter i wskazywać na oczywistą zasadność skargi, zostały wyraźnie odniesione do stanu faktycznego, który nie został przez Sąd odwoławczy ustalony i nie stanowił podstawy wydania zaskarżonego orzeczenia. Ponadto przepisy te, z jednym nieistotnym wyjątkiem, nie zostały powołane w podstawach skargi, a zatem nie mogły być brane pod uwagę. Także zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy spadkobierców męża osoby, która, zgodnie z orzeczeniem, nabyła przez

zasiedzenie własność nieruchomości, nie został ujęty w ramach materialnoprawnej podstawy skargi.

Wobec niestwierdzenia przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.